

דואגים גם למי שמתבייש

יום שני, 14:00, בית התמחוי של עמותת "לשובע". מקום שקט ונקי, צבוע כולו בלבן. הסועדים כבר מכירים אחד את השני

הארוחה מוגשת על צלחות זכר כית לבנות. קערית מרק שעועית, המבורגר מבושל כרוטב עגבניות, אטריות כרוטב עגבניות, כרוב אדום כבוש, טחינה, לחם ומיץ תפוזים. מחיר ארוחה ליחיד - שקל אחד. לא משהו מעורר גאווה גסטרונומית, אבל בהחלט אכיל. יותר טעים מהאוכל בהרבה מטבי חים צבאיים. אם אפשר היה למדוד מסעדות בפרמטרים של טעם חלי-קי מחיר, "לשובע" לא היו נופלים מ"קרן".

עמותת "לשובע", מייסודם של גלעד חריש, הבן של היועץ המי-שפטי לממשלה, וראובן גרוס, האיש שנולד עם סנדל ביד, היא יוזמה פרטית ומתבססת על תרומות ועבודה התנדבותית. "ויטה", "עלית" וחברות אחרות תורמות עודפי ייצור, ונדבנים אחרים תורמים כסף. בבווק עוברים שם ארבי עה מתנדבים, ורק יהודה (לא צריך שם משפחה), מנהל המסעדה, מקבל משכורת. יהודה מספר שכל יום אוכלים שם 120 איש. "לא מסלקים אף אחד", הוא אומר. "אם נכנס משהו שלא נראה כאי-לו הוא נוקק, מפנים אותו לשל-טים. אם הוא מתעקש שהוא נוקק, הוא מקבל".

הם נכתב בטוש שחור עבה "לנוק קים בלבר". יש גם תרגום לרוסית. פתוח שם כל יום מ-11:00 עד 15:00. כיום שני, ב-14:00, יושבים שם שמונה אנשים ואוכלים. לא

המסעדה הקטנה של עמותת "לשובע" היא בית תמחוי, למרות שהיא לא נראית כך. מקום קטן, כולו צבוע בלבן ובירוק פסטלי מודרני ונעים. מרצפות קרמיקה

יום שני: נוקק

אם אתה לא נראה נוקק, אתה לא יכול להצטרף בקלות לשיחה

קשה לראות שכולם אכן נוקקים. בגרים בלויים, פרצופים לא מגול-חים. אשה אחת לא מבוגרת. עולה אחד. שקט. אין מוסיקה. מדברים בקולות נמוכים. כנראה כבר מכיר דים אחד את השני. אם אתה לא נראה נוקק, אתה לא יכול להצטרף בקלות לשיחה.

לבנות, שולחנות וכסאות מפלס-טיק לבן. נקי שם. על החלונות הגדולים ירוקי המסגרת תלוי וי-לון חצי שקוף מגובה הראש ומטה. האור נכנס, אבל אי אפשר לראות את הסועדים בפנים. דואגים גם למי שמתבייש. על החלונות, כלפי חוץ, תלויים שלטים קטנים, עלי-

